

sygn. akt III C 740/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: S.S.R. Dagmara Kowalczyk - Wrzodak

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Wrońska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P. M. kwotę 9.000,00 zł (dziewięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P. M. kwotę 2.545,00 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści pięć złotych) z odsetkami od kwot:
 - a) 1.200,00 zł (tysiąc dwieście złotych) ustawowymi od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
 - b) 1.345,00 zł (tysiąc trzysta czterdzieści pięć złotych) ustawowymi od dnia 18 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P. M. kwotę 2.175,00 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 461,00 zł (czteryście sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu nie uiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;
6. nakazuje pobrać od P. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 94,36 zł (dziewięćdziesiąt cztery złote trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu nie uiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 kwietnia 2014 roku powód P. M. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 9.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 czerwca 2013 roku tytułem zadośćuczynienia

oraz kwoty 4.945 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 2.900 złotych od dnia 29 czerwca 2013 roku i od kwoty 2.045 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanej do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu P. M. wskazał, że w dniu 11 maja 2013 roku w R. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem powoda. R. S., kierujący pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), podczas manewru cofania nie zachował należytej ostrożności i najechał na powoda stojącego na parkingu przed Centrum Handlowym (...) w R., dociskając go następnie do stojącego pojazdu. Powód wskazał, że w następstwie przedmiotowego zdarzenia doznał silnego stłuczenia mięśnia brzuchowatego łydki lewej z pourazowym obrzękiem i wysiękiem śródtkankowym. Na skutek doznanych obrażeń powód zmuszony był do poddania się rehabilitacji, którą opłacił z własnych środków. Nadto powód podniósł, iż z uwagi na pogorszenie się stanu zdrowia i związaną z tym niemożność wykonywania dotychczasowych obowiązków zawodowych, zmuszony był do zatrudnienia pracownika, który przejął zadania sprzedawcy w prowadzonym przez powoda sklepie.

(pozew, k. 2-4)

Pismem procesowym z dnia 12 czerwca 2014 roku powód zmodyfikował żądanie pozwu w zakresie dotyczącym odsetek w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 2.045 złotych od dnia 30 kwietnia 2014 roku.

(pismo z dn. 12.06.2014 r., k. 29)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 lipca 2014 roku, Sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł o kosztach postępowania.

(nakaz zapłaty, k. 40)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana złożyła w dniu 29 sierpnia 2014 roku sprzeciw, którym zaskarżyła wydany nakaz zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa. Nadto pozwana wniosła o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwana podniosła, że w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi kwotę 1.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia, która to kwota – w ocenie pozwanej – w pełni rekompensuje doznany przez powoda uszczerbek, a dalsze roszczenia są nieuzasadnione. Nadto pozwana wskazała, iż poniesione przez powoda koszty leczenia oraz koszty zatrudnienia pracownika nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą poniesioną przez powoda w dniu 11 maja 2013 roku, zaś powód mógł podjąć nieodpłatne leczenie w ramach NFZ.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 42-43)

Na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 roku powód poparł powództwo, zaś pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie.

(protokół rozprawy z dn. 17.02.2015 r., k. 66)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy z dn. 16.02. (...), k. 121)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2013 roku w sobotę w R. przy ulicy (...), na parkingu znajdującym się na terenie Centrum Handlowego (...), kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) R. S. nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania, w wyniku czego najechał na pieszego P. M., a następnie docisnął powoda tyłem swojego pojazdu do stojącego samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(okoliczność bezsporna, a także wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach z dn. 18.12.2013 r., k. 8)

Pojazd kierowany przez sprawcę zdarzenia R. S. w dacie zdarzenia objęty był ubezpieczeniem w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem pojazdu w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Umowa potwierdzona była polisą nr (...).

(okoliczność bezsporna)

Bezpośrednio po zdarzeniu powód stracił przytomność. Został ocucony przez jednego z ochroniarzy Centrum Handlowego (...), zaś na miejsce zdarzenia została wezwana Policja i pogotowie ratunkowe. Następnie powód został przewieziony karetką pogotowia do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego (...) Centrum Medycznego w P., gdzie rozpoznano u niego stłuczenie mięśnia brzuchatego łydki lewej. Po otrzymaniu środków przeciwbólowych i usztywnieniu lewej kończyny przy użyciu szyny stopowo-udowej, powód otrzymał skierowanie do poradni ortopedycznej i polecenie zgłoszenia się na wizytę kontrolną za 7-10 dni.

(zeznania powoda, k. 122; historia choroby, k. 15; skierowanie, k. 14)

Z uwagi na utrzymujący się ból, opuchliznę lewej nogi oraz pojawienie się wybroczyn, powód zgłosił się w poniedziałek 13 maja 2013 roku na konsultację ortopedyczną do prof. J. F., prowadzącego prywatną praktykę lekarską w (...) Centrum Medyczne w Ł.. Z uwagi na obrzęk oraz bolesność podudzia, powód otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od dnia 13 maja 2013 roku do dnia 31 maja 2013 roku.

(historia choroby, k. 10; zwolnienie lekarskie, k. 19)

W dniu 14 maja 2013 roku powodowi wykonano badanie USG, w wyniku którego zdiagnozowano stan po urazie goleni lewej, objawiający się pogrubieniem tkanki podskórnej z obecnością przesiękowego płynu w nieregularnych przestrzeniach. Nadto stwierdzono, iż mięśnie goleni lewej również wykazują cechy niewielkiego obrzęku, z zatarciem struktury w badaniu USG

(wynik badania USG, k. 12)

Po powzięciu informacji, iż terminy rehabilitacji dostępnej w ramach NFZ są zbyt odległe, powód zgłosił się na prywatną odpłatną wizytę do prof. J. F., który przyjmował w (...) Centrum Medycznym w Ł. w związku z informacją, iż w Centrum tym można bez zwłoki wykonać zabiegi rehabilitacyjne, jednak odpłatne. Powód miał zaufanie do wybranego lekarza, jako że w przeszłości z jego usług korzystała żona powoda i była zadowolona z rezultatów leczenia.

W efekcie w okresie od dnia 20 maja 2013 roku do dnia 3 czerwca 2013 roku powód, korzystał z prywatnych zabiegów rehabilitacyjnych, przeprowadzonych w (...) Centrum Medycznym w Ł., zgodnie z zaleceniami lekarza. W ramach rehabilitacji u powoda wykonano zabiegi z zakresu laseroterapii, ultradźwięków, krioterapii oraz masaże i ćwiczenia na mięsień podudzia.

(karta informacyjna, k. 13; zeznania powoda, k. 122 w zw. z k. 66 odw)

W dniu 3 czerwca 2013 roku powód zgłosił się na prywatną wizytę kontrolną do lekarza ortopedy prof. J. F., który stwierdził poprawę stanu klinicznego powoda i zlecił dalszą rehabilitację z pewnymi modyfikacjami co do rodzaju zabiegów. Nadto powód otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od dnia 1 czerwca do dnia 21 czerwca 2013 roku.

(historia choroby, k. 11)

Zgodnie z zaleceniem lekarskim, w okresie od dnia 4 czerwca 2013 roku do dnia 14 czerwca 2013 roku oraz od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia 3 lipca 2013 roku powód kontynuował rehabilitację.

Z tytułu wykonanych zabiegów oraz przeprowadzonych konsultacji medycznych powód poniósł koszty w łącznej wysokości 2.545 złotych, w tym: w dniu 31 maja 2013 r. kwotę 150 zł za konsultację ortopedyczną oraz 720 zł i 150 zł za rehabilitację, w dniu 28 czerwca 2013 r. 120 zł za konsultację ortopedyczną i 935 zł za rehabilitację, w dniu 3 lipca 2013 r. 120 zł za konsultację ortopedyczną i 350 zł za rehabilitację.

(karta informacyjna, k. 13; rachunek nr (...), k. 16)

Od dnia 1 maja 1993 roku do chwili obecnej powód prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest m. in. produkcja dzianin metrażowych, krawiectwo i handel.

(wypis z (...), k. 20)

Przed zdarzeniem z dnia 11 maja 2013 roku powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmował się prowadzeniem zakładu krawieckiego, produkcją dzianin i jej przygotowaniem, zaś żona powoda – A. M., jako osoba współpracująca z powodem, wykonywała obowiązki sprzedawcy w boksie handlowym związanym z tą działalnością, mieszczącym się w Centrum Handlowym (...) w R.. W tym czasie powód zatrudniał ok. 8 – 9 osób. W okresie rehabilitacji P. M., a także z uwagi na fakt, iż po przedmiotowym zdarzeniu powód poruszał się przy pomocy kul, małżonka powoda przejęła jego dotychczasowe obowiązki w zakładzie krawieckim. W celu zastępstwa żony na stoisku handlowym, powód zawarł w dniu 17 maja 2013 roku umowę zlecenia, na podstawie której zlecił U. K. wykonywanie obowiązków sprzedawcy w okresie od dnia 17 maja 2013 roku do dnia 31 maja 2013 roku. Z tytułu zawartej umowy powód zobowiązał się i zapłacić zleceniobiorcy wynagrodzenie w kwocie 1.000 złotych.

(zeznania powoda, k. 122 w zw. z k. 66 odw; zeznania świadka A. M., k. 67; umowa zlecenie, k. 119)

W dniu 31 maja 2013 roku powód ponownie zawarł z U. K. umowę zlecenia, na podstawie której zlecił jej wykonywanie obowiązków sprzedawcy w okresie od dnia 1 czerwca 2013 roku do dnia 21 czerwca 2013 roku. Strony ustaliły, że za wykonanie powierzonych czynności U. K. otrzyma wynagrodzenie w wysokości 1.400 złotych.

(umowa zlecenie, k. 22)

W okresie obowiązywania umów zlecenia, U. K. wykonywała obowiązki sprzedawcy codziennie, naprzemiennie z żoną powoda, w zmiennym wymiarze godzinowym. Celem zawarcia umowy zlecenia było zapewnienie codziennego funkcjonowania stoiska handlowego w Centrum Handlowym (...) w R. w godzinach 7:00 – 14:00. W czasie, gdy na stoisku pracowała U. K., żona powoda zastępowała męża w obowiązkach wykonywanych przez niego w zakładzie krawieckim przed zdarzeniem z dnia 11 maja 2013 roku. Po upływie terminu wskazanego w umowie zlecenia z dnia 31 maja 2013 roku, U. K. zakończyła współpracę z powodem.

W przeszłości powód zatrudniał U. K. na podstawie umowy o pracę w okresie od 2003 r. do listopada 2011 r., kiedy to U. K. uzyskała świadczenia emerytalne, a następnie ponownie została zatrudniona na pół etatu. Przez cały ten okres U. K. pełniła obowiązki sprzedawcy w boksie handlowym powoda. W ostatnim okresie zatrudnienia uzyskiwała wynagrodzenie równe minimalnemu wynagrodzeniu za pracę z połowy etatu. Po zakończeniu współpracy przez powoda z U. K., a przed zdarzeniem z 31 maja 2013 r. powód nie zatrudnił nikogo na miejsce byłej pracownicy, zaś sprzedaż w boskie na terenie CH (...) zajmowała się wyłącznie żona powoda.

(zeznania świadka U. K., k. 102)

Powód do chwili obecnej odczuwa ból lewej nogi przy pozostawianiu przez dłuższy czas w pozycji stojącej. Powód doświadcza również okresowych dolegliwości bólowych lewej nogi przy zmianach pogody oraz trudności przy wstawaniu z pozycji kucznej.

(zeznania powoda, k. 122)

W następstwie zdarzenia z dnia 11 maja 2011 roku powód doznał rozległego stłuczenia tkanek miękkich goleni, co spowodowało znaczne i długotrwałe dolegliwości bólowe, wymagające przyjmowania leków przeciwbólowych. Doznany przez powoda uraz stanowi długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% (wedle punktu 160 tabeli uszczerbkowej).

Pomimo faktu, iż powód do chwili obecnej odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia, to może wykonywać pracę zawodową, a odczuwane przez niego dolegliwości nie mają na to istotnego wpływu.

Podjęte przez powoda leczenie i rehabilitacja były konieczne i zarazem wystarczające dla prawidłowej rekonwalescencji. Leczenie powoda zostało zakończone, w chwili obecnej zasadnym jest jedynie sporadyczne przyjmowanie przez powoda leków przeciwbólowych.

Rokowania powoda na przyszłość są pomyślne, jednakże z uwagi na przebyty uraz u powoda nie można wykluczyć zwiększonego ryzyka rozwoju zmian zakrzepowo-zatorowych w lewej kończynie w przeszłości.

(opinia biegłego chirurga J. S. (1), k. 86-88; opinia uzupełniająca biegłego chirurga J. S. (2), k. 104)

Pismem datowanym na dzień 24 maja 2013 roku, złożonym w Urzędzie Pocztowym w dniu 27 maja 2013 roku, powód zgłosił szkodę (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., wnosząc o wypłatę kwoty 10.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwoty 1.200,00 złotych tytułem odszkodowania obejmującego wydatki na leczenie i rehabilitację oraz kwoty 1.700,00 złotych tytułem odszkodowania w związku z brakiem możliwości pracy i koniecznością zatrudnienia dodatkowego pracownika.

(pismo z dn. 24.05.2013 r., k. 23-24)

Pismem z dnia 10 czerwca 2013 roku pozwana wezwała powoda do złożenia szeregu dokumentów potrzebnych do przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego.

(pismo, k. 25)

Decyzją z dnia 27 czerwca 2013 roku pozwana przyznała i wypłaciła powodowi kwotę 500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w dniu 11 maja 2013 roku.

(okoliczność bezsporna)

Następnie decyzją z dnia 27 listopada 2013 roku pozwana przyznała P. M. kwotę 1.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia, informując jednocześnie, że z uwagi na wypłacone wcześniej świadczenie pieniężne, powodowi zostanie wypłacona kwota 500,00 złotych tytułem dopłaty.

(decyzja z dn. 27.11.2013 r., k. 26)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda, zeznań świadków A. M. i U. K. oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii. Sąd uwzględnił również dowód z dokumentów w postaci dokumentacji medycznej powoda wskazującej na przebieg i wyniki leczenia powoda po zdarzeniu z dnia 11 maja 2013 roku. Prawdziwość i wiarygodność tych dowodów nie była przez strony kwestionowana, nie budziły one również wątpliwości Sądu.

Zarówno sam fakt, jak i data oraz przebieg zdarzenia, jakiemu uległ powód P. M., nie były przez strony kwestionowane. Z uwagi na treść żądania pozwu kwestią sporną stało się natomiast ustalenie rozmiarów, skutków oraz następstw wypadku, a zwłaszcza wysokości i rodzaj uszczerbku na zdrowiu oraz rozmiaru cierpień powoda. Sąd więc, na wniosek strony powodowej zasięgnął w tym zakresie wiadomości specjalnych i dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii.

Sąd miał na względzie, iż strona powodowa pismem z dnia 3 grudnia 2015 roku wyraziła swoje wątpliwości do treści opinii biegłego. Należy jednak zaznaczyć, że biegły w opinii uzupełniającej z dnia 9 stycznia 2016 roku odniósł się do zastrzeżeń powoda, a przedstawione przez biegłego wnioski stanowią rzeczowe ustosunkowanie się do pytań zgłoszonych przez stronę powodową.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Zasada odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 11 maja 2013 roku nie była kwestionowana. Dla porządku należy wskazać, iż podstawa prawna odpowiedzialności pozwanej względem powoda wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej i znajduje podstawę w przepisie art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie zaś do treści art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Biorąc pod uwagę powyższe przepisy, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki skutkujące przyjęciem odpowiedzialności pozwanej za szkodę wyrządzoną powodowi w dniu 11 maja 2013 roku.

Jakkolwiek zasada odpowiedzialności pozwanej nie była sporna, to jednak sporna była wysokość dochodzonego roszczenia. Wobec powyższego, dla oceny roszczenia będącego przedmiotem postępowania w sprawie istotne jest określenie zakresu doznanego przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia uszczerbku na zdrowiu, wysokości poniesionej szkody oraz odpowiedniego zadośćuczynienia i odszkodowania.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia względem powoda opiera się na przepisie art. 436 § 1 k.c.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie stanowią natomiast przepisy art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którymi w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszelkie cierpienia fizyczne i psychiczne, które nie mogą być bezpośrednio przeliczone na pieniądze. Zadośćuczynienie ma zatem charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną. Do podstawowych kryteriów służących ustaleniu jego wysokości zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 roku, IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 roku, III KK 349/07, LEX nr 395071).

Oceniając wysokość żądanego przez powoda zadośćuczynienia, Sąd przyjął w ślad za opinią biegłego z zakresu chirurgii, że w następstwie zdarzenia z dnia 11 maja 2013 roku powód odniósł długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%.

Zgodnie z poglądem ugruntowanym w orzecznictwie należy przyjąć, że stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu jest jedynie jednym z elementów, które pozwalają sądowi ustalić wysokość odpowiedniego zadośćuczynienia, przy czym sąd musi mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dn. 23 kwietnia 2014 r., I ACa 1395/13, LEX nr 1477176). Stopień i rodzaj uszczerbku na zdrowiu jest jedynie jednym z elementów, które pozwalają sądowi ustalić wysokość odpowiedniego zadośćuczynienia, przy czym sąd musi mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2014 roku, I ACa 1395/13, LEX nr 1477176). Oceniając zatem zasadność zgłoszonego roszczenia co do wysokości, Sąd zważył

nie tylko na ustalony w oparciu o opinię biegłego lekarza uszczerbek na zdrowiu będący następstwem zdarzenia, ale również rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez powoda. Sąd miał zatem na względzie, iż doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu spowodował znaczne i długotrwałe dolegliwości bólowe, wymagające przyjmowania leków przeciwbólowych. Nadto, bezpośrednio po zdarzeniu u powoda zastosowano unieruchomienie lewej kończyny dolnej przy użyciu szyny stopowo-udowej, zaś powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 13 maja do dnia 31 maja 2013 roku, a następnie w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 21 czerwca 2013 roku. Powód musiał poddać rehabilitację. Przez okres do 21 czerwca 2013 r. był wyłączony z normalnej, dotychczasowej aktywności zawodowej. Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż powód do chwili obecnej odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia w postaci dolegliwości bólowych ujawniających się przy długotrwałej pozycji stojącej i zmianach pogodowych. Obecnie zgłaszane przez powoda dolegliwości bólowe nie uniemożliwiają jednak wykonywanie przez powoda pracy zawodowej w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Powód ostatecznie domagał się od pozwanej z tytułu zadośćuczynienia kwoty 9.000,00 złotych. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę powyższe okoliczności oraz fakt, że powód otrzymał już od pozwanego ubezpieczyciela z tego tytułu łącznie kwotę 1.000,00 złotych, roszczenie o zadośćuczynienie należało uznać za zasadne w całości. Żądana kwota, łącznie z kwotą już wypłaconą przez pozwaną, jest bowiem kwotą odpowiednią w rozumieniu przepisu art. 445 § 1 k.c. Ustalenie zadośćuczynienia w tej wysokości uwzględnia jego kompensacyjny charakter, przedstawiając ekonomicznie odczuwalną wartość i nie jest nadmierne w stosunku do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwotę 9.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia – punkt 1 sentencji wyroku.

W zakresie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w brzmieniu aktualnym) w związku z art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel jest obowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższą regułą potwierdza również przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. jedn. - Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.). Przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanej pismem z dnia 24 maja 2013 roku, złożonym w Urzędzie Pocztowym w dniu 27 maja 2013 roku. Powód złożył do akt kserokopię, jednak nie poświadczoną za zgodność z oryginałem, dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu, a zatem sąd pominął ową kopię dokumentu uznając, iż nie posiada ona waloru dowodowego. Pozwana z całą pewnością powzięła jednak wiedzę o zgłoszonej szkodzie w dniu 10 czerwca 2013 roku, kiedy to wystosowała pismo zobowiązujące P. M. do złożenia szeregu dokumentów umożliwiających przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego. W niniejszej sprawie powód żądał odsetek od kwoty 9.000,00 złotych od dnia 29 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty. Uwzględniając jednakże trzydziestodniowy termin z art. 817 § 1 k.c., powód mógł żądać odsetek od kwoty 9.000,00 złotych najwcześniej od dnia 11 lipca 2013 roku. Sąd zasądził zatem odsetki ustawowe od powyższej kwoty od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie żądanie odsetek podlegało oddaleniu jako niezasadne, zważywszy na datę wymagalności roszczenia.

P. M. zażądał także zasądzenia kwoty 4.945,00 złotych tytułem odszkodowania, obejmującego koszty leczenia i rehabilitacji w łącznej kwocie 2.545,00 złotych oraz koszty poniesione przez powoda z tytułu umów zlecenia, zawartych w związku z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą – w kwocie 2.400,00 złotych.

W świetle przepisu art. 361 k.c., statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Pod pojęciem szkody rozumie się zatem - najogólniej rzecz biorąc - uszczerbek w dobrach prawnie chronionych osoby poszkodowanej, a zatem różnicę między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło. Należy również podkreślić, że zobowiązanie do zapłaty odszkodowania obejmuje tylko normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania powinna zatem ściśle odpowiadać rozmiarom

wyrządzonej szkody, co oznacza, że odszkodowanie nie może być ani wyższe, ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Roszczenie powoda w zakresie żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów leczenia znajdowało uzasadnienie w treści art. 444 §1 k.c. zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia jeżeli są konieczne i celowe. Należą do nich koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji lekarskich, pomocy pielęgniarstwa, koszty leków), koszty specjalnego odżywiania, nabycia protez, wydatki związane z przewozem chorego do specjalistów i na zabiegi, koszty zabiegów rehabilitacyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981 roku, I CR 455/80 OSPiKA z 1981 r., poz. 223; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 roku, II CR 365/73, OSNCP z 1974 r., nr 9, poz. 147).

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, powód nie skorzystał z usług medycznych w ramach świadczeń refundowanych z NFZ, ze względu na długi okres oczekiwania na zabiegi rehabilitacyjne. W ocenie Sądu przyjąć należy, iż z uwagi na stan osoby po wypadku, a zwłaszcza odczuwany ból, potrzebę i konieczność szybkiego podjęcia leczenia, a przede wszystkim ze względu na powszechnie znane okoliczności związane ze zbyt długimi terminami oczekiwania na uzyskanie świadczeń w publicznej służbie zdrowia, w szczególności w zakresie pomocy lekarzy specjalistów, korzystanie z szybszej lecz płatnej pomocy w tym zakresie jest usprawiedliwione, jeśli znajduje medyczne uzasadnienie. W realiach przedmiotowej sprawy nie można zatem postawić powodowi zarzutu, że nie skorzystał z usług medycznych w ramach świadczeń refundowanych przez NFZ. Czas oczekiwania na rehabilitację w ramach NFZ był zbyt długi, a powód zgodnie z zaleceniami lekarskimi miał podjąć leczenie i rehabilitację pilnie. Potwierdza to wydana w przedmiotowej sprawie opinia biegłego z zakresu chirurgii, który jednoznacznie wskazał, iż zakres niezbędnej rehabilitacji określony przez lekarza prowadzącego prywatną praktykę lekarską prof. J. F. był niezbędny i jednocześnie wystarczający do prawidłowego leczenia poszkodowanego. Należy zauważyć, iż powód zakończył rehabilitację w czasie, w którym w zasadzie mógłby dopiero rozpoczynać rehabilitację w ramach NFZ. Niezwłocznie podjęcie leczenia i rehabilitacji było zatem usprawiedliwione, zaś oczekiwanie na zabiegi bezpłatne nieuzasadnione z punktu widzenia stanu zdrowia powoda. Zasadnym było przy tym nie tylko podjęcie odpłatnej rehabilitacji, ale i skorzystanie z odpłatnych wizyt lekarskich, podczas których zostały zlecone określone zabiegi rehabilitacyjne. Po kolejnych seriach zabiegów lekarz specjalista zlecał bowiem kolejne zabiegi dostosowane do aktualnego stanu zdrowia powoda. W efekcie należy uznać, iż zarówno wizyty lekarskie, jak i rehabilitacja były ze sobą związane, zaś odszkodowanie obejmować winno całość poniesionych przez powoda w tym zakresie kosztów. Podkreślenia wymaga, iż skoro powód rozpoczął leczenie, w tym rehabilitację, w ramach odpłatnej służby zdrowia, leczenie przynosiło dobre rezultaty i w efekcie w połowie czerwca zmierzało już ku końcowi trudno oczekiwać od powoda, aby w tym czasie zaprzestał owego leczenia i rehabilitacji i szukał pomocy w ramach publicznej służby zdrowia. Przed zdarzeniem powód był osobą aktywną, prowadził działalność gospodarczą zatrudniając blisko 8 osób, tym samym szybki powrót do zdrowia i sprawności były dla powoda bardzo istotne również z punktu widzenia zapewnienia sprawnego prowadzenia działalności gospodarczej i ograniczenia zakresu szkody. Na skutek zdarzenia i związanej z tym niesprawności fizycznej powód musiał bowiem zatrudnić dodatkową osobę do prowadzenia sprzedaży w boksie handlowym.

Reasumując powyższe Sąd uznał, że żądanie powoda w zakresie odszkodowania obejmującego koszty leczenia i rehabilitacji w łącznej kwocie 2.545,00 złotych należy uznać za uzasadnione.

Jednocześnie, żądanie powoda w zakresie zasądzenia odszkodowania obejmującego koszty poniesione przez powoda z tytułu umów zlecenia, zawartych w związku z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą w kwocie 2.400,00 złotych nie zasługuje w ocenie Sądu na uwzględnienie.

Bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 11 maja 2013 roku u powoda zastosowano unieruchomienie lewej kończyny dolnej, a powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 13 maja do dnia 31 maja 2013 roku, a następnie w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 21 czerwca 2013 roku. Powyższe okoliczności powodowały, że w okresie tym powód nie mógł wykonywać obowiązków zawodowych związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Tym niemniej,

Sąd uznał, że sama wysokość wynagrodzenia wypłaconego przez powoda z tytułu zawartych z U. K. umów zlecenia nie oznacza, iż szkoda powoda odpowiada wysokości wypłaconych kwot. Zawarcie przedmiotowych umów wpłynęło bowiem niewątpliwie na wysokość kosztów prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej, a tym samym miało przełożenie na zobowiązanie podatkowe powoda za dany okres, wpływając na jego wysokość. W rozliczeniu księgowym zwiększenie kosztów działalności gospodarczej wpływa bowiem ujemnie na wysokość dochodu, a zatem również na należny podatek. Okoliczność tę przyznał sam powód w czasie przesłuchania w charakterze strony. Powód, na którym spoczywał ciężar dowodowy, zgodnie z regulacją art. 6 k.c., nie wykazał w jakim zakresie zawarcie przedmiotowych umów pomniejszyło zobowiązania podatkowe powoda, a zatem ostatecznie nie udowodnił wysokości szkody. Jako szkodę powoda można by bowiem rozpatrywać jedynie różnicę pomiędzy poniesionymi z tytułu zawarcia umów wydatkami, a zmniejszeniem obciążeń podatkowych powoda.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd uznał, iż kwotą należną powodowi z tytułu odszkodowania za szkodę z dnia 11 maja 2013 roku jest jedynie kwota 2.545,00 złotych, obejmująca poniesione przez powoda koszty konsultacji medycznych i zabiegów rehabilitacyjnych. Wobec powyższego, Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. M. kwotę 2.545,00 złotych tytułem odszkodowania – pkt 2 sentencji wyroku, zaś w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił – pkt 3 sentencji wyroku.

Odsetki od zasądzonej kwoty należą się powodowi od daty wymagalności roszczenia (art. 481 k.c.). Sąd zasądził zatem odsetki ustawowe od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – liczone od kwoty 1.200,00 złotych, jako że wezwanie do zapłaty w tym zakresie nastąpiło już pismem datowanym na dzień 24 maja 2013 roku, o którym strona pozwana z całą pewnością miała wiedzę w dniu 10 czerwca 2013 roku. Jednocześnie Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 18 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – liczone od kwoty 1.345,00 złotych, jako że w dniu 18 sierpnia 2013 roku stronie pozwanej został doręczony odpis pozwu, który należy traktować jako kolejne wezwanie do zapłaty. W pozostałym zakresie żądanie odsetek podlegało oddaleniu jako niezasadne, zważywszy na datę wymagalności roszczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Stosownie do powyższego przepisu, Sąd rozdzielił koszty postępowania proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swoimi roszczeniami, tj. 83% dla strony powodowej i 17% dla strony pozwanej. Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. M. kwotę 2.175,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (4.592 zł – 2.417 zł = 2.175 zł) – pkt 4 wyroku.

W oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 461,00 złotych tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych, która to kwota stanowi 83% kosztów opinii wydanych przez biegłego z zakresu chirurgii, pokrytych w toku postępowania tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (555,36 zł *83% = 461 zł) – pkt 5 wyroku.

Podobnie, na podstawie powołanego powyżej przepisu, Sąd nakazał pobrać od powoda P. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 94,36 złotych tytułem zwrotu nie uiszczonych kosztów sądowych (555,36 zł – 461 zł = 94,36 zł) – pkt 6 wyroku.